

ἄρρωστης ἔπαιρναν καὶ ἀναλαμπές... ἀσπροκίτρινες ΚΧρη-
στομ. Κερέν. κούκλ. 48. Συνών. ἀσπροκορόκινος.

άσπροκλαδο τό, Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Βλαστ. 460.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.

Εἶδος θύμου (thymus) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (la-
biatae).

άσπροκοίλης ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροκοίλης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοιλιά.

Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ τρίχωμα τῆς κοιλίας, ἐπὶ βοός.

άσπροκοκκινί τό, ἀμάρτ. ἀσπροκοκκινί Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοκκινί.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ μαλάχης τῆς ἀγρίας (malva syl-
vestris) τῆς τάξεως τῶν μαλαχιδῶν (malvaceae) με ἄν-
θη λευκά. [**]

άσπροκόκκινος ἐπιθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ.
Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσπροκόκκινους βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπροκόκκινος πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κόκκινος. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἀποκλίνειν πρὸς τὸ ἐρυθρόν,
ροδόχρους ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τρυγὸνα μ' ἀσπροκόκκινος καὶ ὀφρυδογαίτανουσα
(περὶ ἀγαπημένου προσώπου) Κρώμν.

Κι ἂν μ' εὖρης ἀσπροκόκκινος, σκῆψε καὶ ἀγκάλασέ με,
καὶ ἂν μ' εὖρης μαῦρο καὶ ἀραχνό, τραῦα καὶ σκέπασέ με
Ἡπ.

Ἀσπροκόκκιν' ἄνθη βγάνει | καὶ καρπὸ σὰ μῆλο κάνει
αὐτόθ. 2) Οὐδ. οὐσ., δίσκος κυβείας φέρων σχήματα
λευκά καὶ ἐρυθρὰ Κεφαλλ.: Φρ. Θὰ παίξουμε τώρα τὸ ἀσπρο-
κόκκινος; (νομίζεις ὅτι θὰ με ἀπατήσης);

άσπροκολάκι τό, Πελοπν. (Πυλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.

Μικρὸς ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπρόκολας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ.
Βοῖρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. κ.ά.) ἀσπρόκολα ἢ,
Ἀθῆν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κουρ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Κε-
φαλλ. Πελοπν. (Ἄνδροῦσ. Ἀρχαδ. Κυνοῦρ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Μονεμβασ. Πυλ.) Ρόδ. — Λεξ.
Βλαστ. 426 Δημητρ. ἀσπροκόλα Στερελλ. (Ἀράχ. Λε-
βάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόκολος.

Τὸ πτηνὸν πετροδιάιτος ἢ οἰνάνθη (saxicola cenan-
the) τοῦ γένους τῶν πετροδιαίτων (saxicolae) τῆς τάξεως
τῶν ξηροβατικῶν (passeraceae) με λευκὸν τὸ ὑπὸ τὴν οὐ-
ραν πτίλωμα ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἡ ἀσπρόκολα δούλευε καὶ ὁ
κοῦκος τρώει καὶ πίνει (ἐπὶ ραθύμων. Ἐκ τῆς παραδόσεως
ὅτι ὁ κοῦκος θέτει τὰ φά του πρὸς ἐκκόλαψιν εἰς τὴν
φωλεάν τοῦ ἀσπρόκολα καὶ ἄλλων πτηνῶν) Πελοπν.
Συνών. ἀσπροκολῆς 2, ἀσπροκόλι, ἀσπροκολίδα,
ἀσπροκολίνα, ἀσπρόκολος 2. [**]

άσπροκολῆς ἐπιθ. Ἀττικ. κ.ά. ἀσπροκολῆς Σέριφ.
ἀσπροκολῆς ἢ, Πάρ. (Λεῦκ.) ἀσπροκογῆς Σίφν. ἀσπροκολία
Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ῆς.

1) Ἀσπρόκολος 1, ὁ ἰδ., Ἀττικ. κ.ά. 2) Οὐσ.,
Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κύμ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σέριφ.
Σίφν.

άσπροκόλι τό, Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ. Κόκκιν.
Λογγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολίδα ἢ, Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολίνα ἢ, Ἴος Κέως Κύθηρ. Κύθν. — Λεξ.
Βλαστ. 426.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίνα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολοκῆς ἢ, ἀμάρτ. ἀσπροκολοκῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολοκον.

Ἡ Ἱταλικὴ παραλλαγή κολοκύνθης τῆς κοινῆς (cucur-
bita pepo) τοῦ γένους τῆς κολοκύνθης (cucurbita) τῆς τί-
ξεως τῶν κολοκυνθιδῶν (cucurbitaceae). [**]

άσπροκόλοκον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κολόκιν.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀσπροκολοκῆς.

άσπρόκολος ἐπιθ. Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Λιμν. Μάδυτ.)
Κέως Λευκ. Κρήτ. Μήλ. Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Αἰγ. Λα-
κων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ. Σουδεν. Τριφυλ.) Πόντ.
(Κερασ.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Περίδ.
Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω. Δημητρ. ἀσπρό-
κολους Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀσπροκόλης ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κόλος. Τύπ.
ἀσπροκόλος καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ περὶ τὰ ὀπίσθια μέρος, ἰδίᾳ ἐπὶ
ζώων καὶ πτηνῶν Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ.) Πόντ. (Κερασ.)
Σέριφ. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Ἀσπρόκολος ῥινός (εἶδος
ἐρινεοῦ) Σέριφ. Ἀσπρόκολος τράος Κρήτ. Ἀσπρόκολα αἶγα
αὐτόθ. || Φρ. Ἀσπρόκολο! (ἐνν. ποτήρι. Φράσις συμποτικῶν
πρὸς ἀλλήλους δηλοῦσα τὸ μέχρι τρυγὸς πίνειν. Συνών.
φρ. ἄσπροπάτο) Αἰγ. Συνών. ἀσπροκολῆς. 2)
Οὐσ., ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. Θράκ. (Λιμν.
Μάδυτ.) Κέως Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Μήλ.
Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ.
Σουδεν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Σῦρ.
Χίος — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω.
Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. 3) Ἐν τῇ συνθημα-
τικῇ γλώσσῃ μετάλλινον πινάκιον Ἡπ.

άσπρόκομμος ὁ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κομμός.

Σχισμὴ ἐν μαρμαρωρυχείῳ εἰσχωροῦσα εἰς βάθος καὶ
διατηροῦσα εἰσέτι τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου (ὄρος
μαρμαρογλυπτῶν).

άσπροκοπῶ πολλαχ. ἀσπροκοπάω Κέρκ. Πελοπν.
(Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22(1910) 245 κέξ.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἐκ τῆς λευκότητος πολλαχ. Ἀσπρο-
κοποῦν τὰ χιονισμένα βουνά. Ἀσπροκοποῦν τὰ σπῖτα (ἐπὶ τῶν
δι' ἀσβέστου χρισμένων) πολλαχ. Τὰ ροῦχα τοῦ ἀσπροκο-
ποῦσαν ἀπάνω του (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπάλ.

άσπροκορίθι τό, (Ἑλλην. γεωργ. 219) ἀσπροκόριθο
Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.) — ΒΚριμπᾶ Ἑλλην. ἀμπελογρ. 28.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Κορίθι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος με ράγας μικράς.

άσπρόκουβια ἐπιθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουβιά.

Ἡ λευκὴ ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ὀπισθεν καὶ μέλαινα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν καὶ ἔμπροσθεν, ἐπὶ αἰγός: Ἀσπρόκουβια αἶγα Κρήτ.

άσπροκουδέλλα ἡ, ἀμάρτ. άσπροκουέλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουδέλλα.

Λευκὸν θῆλυ πρόβατον.

άσπροκούδελλος ὁ, ἀμάρτ. άσπροκούελ-λος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. άσπροκουδέλλα.

Μέγα θῆλυ πρόβατον χρώματος λευκοῦ.

άσπροκούκκουτσος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. άσπρουκούκκουτς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούτσι.

Ἡ παράγουσα καρπὺς με λευκά κουκκούτσια, ἐπὶ ποι-
κιλίας συκῆς: Ἀσπρουκούκκουτς σ'κγά. Συνών. Πολί-
τικῇ (ιδ. Πολίτικος).

άσπροκούκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. άσπροκούκ-κουλ-λος
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλα.

Ἐκ τῶν λευκὸν χρώμα καὶ θύσανον ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς, ἐπὶ πετεινῶν καὶ ὀρνίθων.

άσπροκούμαρο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουμάρι.

Εἶδος σταφυλῆς λευκοῦ χρώματος.

άσπροκουνουκλῆ ἡ, ΘΧελδράχ 11 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κουνουκλῆ.

Τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελισφακόφυλλος (cistus salvifolius) τοῦ γένους τοῦ κίστου (cistus) τῆς τάξεως τῶν κιστω-
δῶν (cistaceae). Συνών. ἀγριοθρούμπη, ἀγριοφα-
σκομηλῆς 2. [**]

άσπροκουντούρης ἐπιθ. Κύπρ. άσπροκουντούρα ἡ,
Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουντούρης.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ κολοβὸς τὴν οὐράν, ἐπὶ
πετεινῶν καὶ ὀρνίθων Κύπρ. 2) Θηλ. οὐσ., εἶδος στα-
φυλῆς με λευκὰς ράγας δι' οἰνοποιῖαν. Συνών. Σαβ-
βατσανό.

άσπροκούρουνος ἐπιθ. ἀμάρτ. άσπρόκουρ'νος Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουρουνός, παρ' ὃ καὶ
κουρ'νός.

Ὁ λευκὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ ὑπομέλας
τὰ ὀπισθεν, συνήθως ἐπὶ αἰγός: Ἀσπρόκουρ'νη αἶγα.

άσπροκούτελος ἐπιθ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Χίος
κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. άσπροκούτελ-λος Χίος (Πυργ.) Θηλ.
άσπροκουτέλα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κούτελο.

1) Ὁ λευκὸν μέτωπον ἔχων, συνήθως ἐπὶ ζῴων ἐνθ' ἄν.:
Ἀσπροκούτελη αἶγα Κρήτ. Ἀσπροκουτέλα αἶγα Χίος Ἀσπρο-
κούτελ-λο 'ρουφαί (ἐριφάκι) Πυργ. || Φρ. "Ενα άσπροκούτελο
βούι ποῦ 'ναι! (ἐπὶ κούφων) Χίος || *Ἀσμ.

Κυράδες άσπροκούτελες κί άσπρομηλιγγουδάτες

Κάσ. Συνών. άσπροκάτζης 1. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἡ
ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἁμεμπτos, ἀνεπί-
ληπτος Κάσ. Κρήτ.: "Ας λέγε ὅ,τι θέλουνε, φτάνει νά 'μαι
άσπροκούτελος Κρήτ. Ἐβγήκε άσπροκούτελος (ἀπεδείχθη ἀ-

θῶς τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν κατηγορίας ἡ ἠὺδοκί-
μησεν εἰς τι ἔργον) αὐτόθ. Συνών. άσπροκάτζης 2,
άσπρομούτσουνος 2, άσπροπρόσωπος 2.

άσπροκουφαλ-λῆς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κουφαλ-λῆς.

Ὁ λευκὸθριξ μετὰ πολὺ μικρῶν ὧτων, ἐπὶ προβάτων.

άσπροκρέμυδο τό, Πελοπν. (*Αργ.) κ.ά. — Λεξ.
Δημητρ. άσπροκρόμυδο Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρεμύδι.

Τὸ λευκὸν κρόμμυον θεωρούμενον καταλληλότερον
δι' ἔμπλαστρα.

άσπροκρόκινος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κρόκινος.

Ἀσπροκίτρινος, ὁ ιδ.

άσπροκρύσταλλο τό, ἀμάρτ. άσπροκρούσταλλο Πε-
λοπν. (*Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κρυστάλλι.

Εἶδος ἀπίου λευκοῦ.

άσπροκυματοῦσα ἐπιθ. θηλ. ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,325.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κύμα καὶ τῆς κα-
ταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα λευκὰ κύματα: Ποίημ.

Τῇ θάλασσα γελοῦσα | τὴν άσπροκυματοῦσα.

άσπρολάβικον ἐπιθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) άσπρο-
λάβ'κον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάβιν.

Τὸ λευκὴν λαβὴν ἔχον ἐνθ' ἄν.: Μαθαίριν-πιρόνιν άσπρο-
λάβικον Κερασ. Συνών. άσπρομάνικο (ιδ. άσπρο-
μάνικος), ἀντίθ. μαυρομάνικο (ιδ. μαυρομάνικος).

άσπρολάγαρος ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγαρό.

Ἀσπρολάγονος, ὁ ιδ.: Ἀσπρολάγαρη αἶγα.

άσπρόλαγρος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. άσπρόλαγα Θεσσ.
(Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λάγρος.

Ὁ ἔχων χρώμα μέλαν καὶ λευκόν: Ἀσπρόλαγα προβα-
τίνα. Συνών. άσπρόμαυρος 2, άσπρομέλανος.

άσπρολάγονος ἐπιθ. ἀμάρτ. άσπροάανος Νάξ. (Φι-
λότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαγόνι.

Ὁ ἔχων λευκὰς τὰς λαγόνας, ἐπὶ ζῴων. Συνών.
άσπρολάγαρος.

άσπρόλαδο τό, ἀμάρτ. άσπρόλαδου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάδι.

Τὸ ἀνοικτοῦ χρώματος ἔλαιον.

άσπρολάθυρο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαθύρι.

Ζιζάνιον καλλιεργημένων ἰδίως ἀγρῶν, πιθανῶς ἡ τοῦ
Διοσκορίδου λαθυρίς (euphorbium lathyris) τῆς τάξεως
τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) με σπέρματα λεπισθέντα
λευκά. [**]

άσπρολαίμης ἐπιθ. πολλαχ. άσπρόλαιμος Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Λευκόλαιμος, ἰδίᾳ ἐπὶ ζῴων καὶ θηραμάτων. Ἀντίθ.
μαυρολαίμης.

άσπρολαπαθεά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λαπαθεά.

Εἶδος λαπάθου (gumex).

